

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 6

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Miquel Iceta, president del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Molt bon dia. Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Molt honorable president de la Generalitat, això és un debat sobre la qüestió de confiança, bé, doncs, lamento dir-li, però no el sorprendré, que el Grup Socialista, que no va votar la seva investidura el mes de gener, tampoc no li atorgarà la confiança el mes de setembre. Ras i curt, nosaltres no compartim el seu objectiu polític de la independència, ni volem dividir els catalans ni ens volem separar de la resta d'Espanya.

Dit això, ens estimem el país i la seva gent tant com vostè, i volem contribuir al progrés i al benestar col·lectiu tant com vostè. Volem prosperitat, justícia social i bon govern. Volem treballar per tenir més autogovern, millor finançament i un paper protagonista en la reforma federal d'Espanya i en la construcció d'Europa, cosa que no podríem fer si vostè aconseguís el seu objectiu.

Defensem la via del diàleg, la negociació i el pacte, i rebutgem les solucions unilaterals, per ineficaces: la unilateralitat no va enlloc. Vostè no té ni legitimitat ni força per imposar una via unilateral. I tampoc no té dret a posar les institucions catalanes, que són de tots, fora de la llei, i li ho he dit ja en diverses ocasions. Vostè s'entesta a presentar un projecte que ho és del 48 per cent dels ciutadans de Catalunya. Però, i la resta, no hi compta?

President, abans d'entrar una mica més a fons en aquestes i altres qüestions, voldria dir-li que el sentit d'aquest debat quedaria absolutament desvirtuat si avui mateix el soci que va assegurar la seva investidura i l'únic que el pot acompanyar en aquesta qüestió de confiança afirma de forma inequívoca que votarà els pressupostos. Millor dit, si no ho afirma, si ho afirma quedaria absolutament validat. Perquè, per què fem aquest debat? Perquè el Govern no va poder aprovar els pressupostos i vostè va voler donar un senyal d'estabilitat i una oportunitat a la

cambra de ratificar la seva confiança. Vostè mateix ho va dir ahir, i això l'honora. Diu: «No m'atorgueu la confiança si després no heu de donar suport als pressupostos.» Per tant, jo vaig felicitar-lo, per fer aquest debat.

Ara, depèn de com –ho hem de reconèixer i, això, haurem d'esperar a aquesta tarda–, probablement aquest debat no serveixi l'objectiu, que era donar continuïtat i estabilitat a la seva acció de govern. Ara mateix el seu Govern segueix sense tenir l'estabilitat garantida, i, en efecte, si els que li atorguen la confiança no estan disposats després a votar els pressupostos, aquest debat no haurà servit de gaire re.

Torno al fil principal de la meua intervenció: no podem fer-li confiança, no només perquè no compartim objectius i full de ruta, sinó perquè em sembla que tampoc acaba complint allò al que es compromet. Recordi que al gener ens parlava d'un procés participatiu. On és? Recordi que al gener parlava d'un avantprojecte de llei del procés constituent? On és? Fins i tot, algunes de les ponències conjuntes que han creat Junts pel Sí i la CUP..., està caducada, perquè ha finit el termini en què havia d'acabar la seva feina i ni tan sols han demanat pròrroga. Al gener ens parlava d'internacionalització del procés. President, li pregunto: en aquests vuits mesos s'ha pogut veure amb algun primer ministre o ministre d'afers exteriors d'algun dels vint-i-vuit països de la Unió Europea? –deixant Espanya a banda, és clar. (*Remor de veus.*)

Abans li deia que Catalunya vol treballar per construir una nova Europa, perquè aquesta nova Europa necessita Catalunya tant com Catalunya necessita Europa. I el camí que vostè assenyala faria impossible que hi participéssim. Si ja és difícil que un país entri a la Unió Europea, és impossible que ho faci a partir d'un trencament de la legalitat. O em pot citar algun país europeu que estigui disposat a reconèixer un referèndum unilateral? Potser li ho han dit en aquestes reunions que després ens referirà.

President, ahir vostè ens parlava amb orgull de la Llei de transparència, i nosaltres també n'estem orgullosos, perquè la vàrem votar. Ara, això era de la legislatura anterior. Nosaltres no creiem que en aquests vuit mesos s'hagi resolt cap dels problemes pendents del país, tot ha d'esperar el gran dia que servirà per resoldre de forma gairebé miraculosa tots els problemes. Però, i mentrestant? Tenim un deute públic que superarà a finals d'any els 75.000 milions d'euros. En cinc anys

els seus governs han generat més deute públic que els governs d'esquerres en set anys. La despesa pública..., la despesa social –perdó–, està congelada a nivells de fa onze anys.

Certament, hi ha algunes dades positives de creixement i ocupació, i som els primers a celebrar-les, però 445.000 aturats i aturades, dels quals 312.000 cobren una prestació màxima de 426 euros, o no cobren re, són per nosaltres un motiu d'especial preocupació.

S'han incrementat en un 76 per cent els accidents laborals mortals. S'obre una bretxa en rendiment escolar segons l'origen de l'alumnat, i ens diu l'ONG Save the Children que a Catalunya és una bretxa més gran que en el conjunt d'Espanya. Sis de cada deu infants de zero a tres anys no estan escolaritzats. I en els seus pressupostos no aprovats no hi figurava ni un euro dedicat a això. I tenim més de mil aules prefabricades.

Segons la Federació d'Associacions en Defensa de la Sanitat Pública, en el seu informe sobre els serveis sanitaris de les comunitats autònomes, Catalunya ocupa el lloc 14 de disset. L'any 2009 ocupava el lloc número 5 en despesa sobre PIB.

El temps de permanència en la llista d'espera per rebre una prestació a la dependència és a Catalunya un 150 per cent més llarg que la mitjana espanyola; això ho diu l'informe de l'Observatori Estatal de Dependència de l'Associació de Directors i directores de Serveis Socials de juliol d'enguany.

La inversió en infància a Catalunya és del 0,9 per cent del PIB, molt per sota de la mitjana espanyola, que és de l'1,4 per cent, i de l'europea, el 2,2 per cent; tot això, agafant les dades que dona l'Idescat. Segons el rigorós informe social de la Fundació Rafael Campalans, tres de cada deu menors de divuit anys pateixen risc de pobresa i exclusió social, segons les dades d'Arope i Eurostat.

L'any 2015, el 19,6 per cent dels catalans manifestava tenir dificultats per pagar les despeses de l'habitatge on resideix.

I, president, que consti, dono aquestes dades no com a element de crítica a la seva gestió, això en tot cas correspondrà al debat sobre l'orientació política general del Govern, sinó que ho faig com a recordatori de la nostra realitat social, que hauria de ser la nostra principal prioritat, la nostra principal mirada. I potser em dirà, perquè m'ho ha dit en altres ocasions, que, si no s'ha pogut fer més, és perquè no

li vàrem aprovar el pressupost, però –perdoni el símil– no ens renyi per no haver anat en una festa a què no ens va convidar.

Mentre no arriba la independència, cal que el seu Govern es posi a treballar per millorar les condicions de vida i de treball de la nostra gent –i en parlarem la setmana vinent, em sembla que és, ja–; però torno ara, senyor president, al debat sobre l'anomenat «full de ruta», que en el fons és el nucli del debat d'aquesta qüestió de confiança. Hi havia un full de ruta, que era el que va presentar Junts pel Sí a les eleccions. Del debat d'investidura se'n desprenia un camí, que era el de l'aprovació de les lleis de desconexió i després eleccions constituents. A les Conclusions de la Comissió d'Estudi del Procés Constituent hi apareixia una fantasmagòrica assemblea constituent que ara veig que ha desaparegut de l'escenari; bé, em sembla bé. Finalment, sembla que la via que ens proposa es redueix a: o referèndum acordat o referèndum organitzat per Junqueras i Romeva. Aquesta és l'alternativa. Ja no sé si abans o després d'una proclamació o declaració d'independència de què es parlava en el full de ruta de Junts pel Sí.

I, perdoni, disculpi, però la proposta de referèndum unilateral ha suscitat també molts dubtes entre els independentistes, no només entre els que no compartim el projecte independentista. No cal que miri gaire lluny per trobar aquests dubtes. La frase «el referèndum unilateral d'independència és una proposta de polítics adolescents» no és meva, és de Ferran Requejo. Deia més, deia: «És una proposta adreçada a aconseguir els independentistes impacients». Parlava de problemes de facticitat, de legalitat, de legitimitat, i que dividia el mateix moviment independentista. El professor Requejo –no jo– deia: «Perdríem molt temps, molta energia i probablement ens situaria davant una profunda decepció.» I una darrera frase, que no és de Requejo; però tampoc, no, meva, i que surt de les seves files: «Si es fa un referèndum unilateral d'independència, serà un 9-N, però patètic.» Jo només vull dir-li: pensi-ho bé, president, abans de fer l'encàrrec, no sigui que sigui un encàrrec enverinat, senyor vicepresident.

En una qüestió tan transcendental, una major precisió i una major –com li diria?– certesa i estabilitat del full de ruta, ens aniria molt bé a tots; als que hi confien i als que no. Tots sabem que és molt difícil acordar un referèndum sobre la independència; no ens enganyem, que aquí no venim a fer jocs florals. Ara, cregui'm, pretendre acordar-lo posant un ultimàtum sobre la taula és impossible, i

lligar-lo a la investidura d'un govern d'Espanya, és un error. En aquestes condicions, i si depèn de vostès, no hi haurà canvi a Espanya; prou complicat – prou complicat– que pinta; però és pitjor, depèn de com encara hi pot haver una involució.

Ja sap que nosaltres defensem un referèndum sobre un nou acord que es recolliria amb una reforma constitucional federal. Sé que això no reuneix molts manifestants, però m'agradaria saber quants vots es capaç de sumar. I sé perfectament que la proposta que nosaltres fem no satisfà els anhels de molta gent, i sé també de la seva dificultat. Ni sabem quan serà, ni com serà, ni té l'èxit garantit; però –i permetrà que en això segurament hi discrepem, però és una discrepància fins i tot saludable– estic convençut que aquesta proposta és la més sòlida i viable, i, a més, estic convençut que, d'arribar a bon port, seria acceptada per una majoria de catalans i d'espanyols.

Però, permeti'm senyor president, que subratlli el que crec que separa més la seva posició política de la nostra: la unilateralitat. No hi ha una solució unilateral a un problema que no sols és català; no només és català, sinó que és un problema espanyol. I certament crec que hauríem de fer un esforç per trobar una resposta a la següent pregunta: té una sortida raonable sense conflictes i amb un ampli suport social l'actual atzucac en què es troba la relació de Catalunya amb la resta d'Espanya? Malauradament no hi ha motius per l'optimisme, si mirem el que ha succeït des del 2010 ençà. Agradi o no, la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut que havia votat la ciutadania catalana va deixar en suspens la via del pacte. I des de llavors fins ara no hi hagut cap iniciativa seriosa per reprendre aquesta via. I aquí li diré: no és només responsabilitat seva, i, per tant, no és que li faci retret especial; però constato el bloqueig de l'única via que des del nostre punt de vista pot desbloquejar la qüestió.

El Govern del Partit Popular fins ara ha negat directament el problema mentre el seu Govern i el del seu antecessor l'aprofiten per sumar arguments i suports al seu projecte independentista. Jo els dic, a vostè i a Rajoy, al president de la Generalitat i al president en funcions del Govern d'Espanya, que ni immobilisme, ni unilateralitat, no porten enlloc. O potser ens porten a un conflicte sense sortida que ningú diu voler, però que ens perjudicaria a tots.

Senyor president, n'hem parlat en altres ocasions, el resultat de les eleccions al Parlament de Catalunya del 27 de setembre de 2015 és inequívoc. Hi ha una majoria parlamentària que li va donar suport perquè vostè fos investit president i perquè vostè pugui governar, però no hi ha una majoria ciutadana en favor de la independència. Prescindir d'això és errar. I diu: «No és que ho deixarem tot a punt i després ja decidiran.» Miri, vostè s'ha fixat com a objectiu, un objectiu que no ho és per a una majoria de catalans. I aquí, és veritat, hi ha molts obstacles al projecte independentista, però el primer, el més fonamental, és que no té encara, si m'ho permet i li poso bé, prou suport.

La majoria social que avui existeix a Catalunya és la que formen –la que formem– totes aquelles persones que estem insatsfets amb l'actual estat de les relacions entre Catalunya i la resta d'Espanya. Una majoria de què formen part destacada les persones que, com vostè i el seu grup, volen la independència; però també molts altres, com nosaltres, que desitgem el reconeixement de la nostra realitat nacional, més autogovern, un millor finançament i la participació directa en la governança de l'Estat a través de mecanismes de participació propis d'un estat federal.

President, crec que cal descartar les falses dreceres i les solucions màgiques o immediates; no n'hi ha. El problema de la relació de Catalunya amb la resta d'Espanya –com diem els federalistes i autonomistes–, o de la relació de Catalunya amb Espanya –com dieu els independentistes–, no és exclusivament un problema de Catalunya; és un problema d'Espanya. I si és un problema d'Espanya no hi ha cap raó per la qual la solució o l'encarrilament del problema es pugui abordar sense la participació de les institucions espanyoles i l'opinió i la decisió del poble espanyol, i lògicament la participació de les institucions catalanes i l'opinió del poble català.

Si això és així, i nosaltres ho creiem, no hi ha altre camí que el del diàleg, la negociació i el pacte. Creiem que és l'única via per resoldre el problema, perquè no ens enganyem –i sobretot no enganyem els ciutadans, aquests que es poden sentir frustrats si després no s'assoleixen els objectius fixats en el terminis fixats–: ni una majoria d'espanyols pot imposar una solució que no sigui acceptada per la majoria dels catalans, ni una majoria de catalans pot imposar una solució que no sigui acceptada per la majoria dels espanyols.

Fins i tot suposant, que ja és molt suposar, que des de les institucions catalanes es tingués

Fitxer 7

, que no es té, la força moral, legal i física suficient per imposar una decisió unilateral, el problema no té una solució factible, raonable i acceptable majoritàriament a la societat espanyola i tampoc en aquests moments a la mateixa societat catalana, i per descomptat a nivell europeu i internacional, sense un pacte previ entre les institucions catalanes i les institucions espanyoles.

Senyor president, sovint es fa molt difícil entendre les incoherències en què està instal·lada la política catalana; no li parlo de l'espanyola, que també podria obrir capítol apart. Mentre s'aproven resolucions en aquesta cambra, amb el seu vot, dient que el Tribunal Constitucional ja no té autoritat a Catalunya, la mateixa cambra i també el seu Govern no deixen de presentar al·legacions i recursos davant del mateix Tribunal Constitucional. Mentre es parla de desconexió es reivindiquen més i millors connexions: energètiques, d'aigua, ferroviàries... totes elles imprescindibles. Es promouen lleis de desconexió que no desconnecten.

Vaig llegir-me quatre cops el projecte de l'Agència de Protecció Social de Catalunya a veure si el punt de desconexió m'havia passat desapercebut. Ho he consultat, ho he fet mirar. President, ajudi'm, no el vam trobar. Però, en canvi, es diu que és una llei de desconexió. Si una llei de desconexió no desconnecta, és una llei de desconexió?

Estem en una logomàquia permanent (*alguns aplaudiments*) que jo, francament... Però... Bé, ja veurem les altres, no?, quan aquestes ponències siguin ressuscitades i vagin sortint o no es trossegín..., en fi. Però aquesta magna obra legislativa es veu que ha de culminar en una llei de transitorietat jurídica. Potser faig una temeritat, però jo crec que no s'aguantarà, crec que no respecta la lògica jurídica d'un estat de dret i, per tant, està condemnada al fracàs. Això sí, per tranquil·litat dels independentistes, quan el Tribunal Constitucional anul·li aquestes lleis –que ho farà, sens dubte; que, a més, ho farà per unanimitat– vostè ens dirà que unes noves eleccions al Parlament serviran per ressuscitar aquests textos legals d'entre els morts.

Però, president, nosaltres creiem que no serà així. No em cansaré de repetir-ho: el problema que tenim sobre la taula no té una solució simple, en forma de declaració, proclamació, referèndum o el que sigui que s'inventin de forma unilateral. Nosaltres no sabem veure una sortida que no passi per la via del diàleg, la negociació i el pacte. I en el context actual no pot haver-hi diàleg, negociació i pacte des dels ultimàtums o els «tenim pressa». Sé que potser em diran que això és una etapa superada, que el catalanisme polític ara és diferent, que ara estem en una fase decisiva, en el tot o res, i potser m'ho diran amb la mateixa contundència que utilitzaven per parlar de les eleccions plebiscitàries. Hem passat tantes pantalles tan ràpidament que se'ns oblida que portem quatre anys sense cap avenç concret: ni una sola competència més, ni més recursos, ni més inversions, ni més grans projectes, ni cooperació entre administracions, ni nou finançament, ni re de re.

Però se'ns diu que tot això ja és aigua passada, que ara estem a una altra fase, que ara estem esperant guanyar-ho tot de cop quan arribi el gran dia, i que si això ens fa renunciar a alguns avenços concrets en el dia a dia, doncs, què hi farem. Miri, són maneres de veure-ho. Nosaltres no creiem que els problemes concrets dels catalans i les catalanes puguin esperar un gran dia on tot se solucionarà per art de màgia.

Nosaltres creiem que no estem en un procés de transició nacional –Catalunya és, ha estat i serà una nació–, ni en una desconexió progressiva, o almenys no en base a lleis que no desconnecten, ni en una fase postautonòmica, ni quasi sobirana, ni preindependent. Nosaltres no podem seguir saltant pantalles, i molt em temo que tampoc tornar a pantalles anteriors.

Torno a la idea de l'absència de solucions fàcils. Si no hi han solucions fàcils ens queden les complexes, les que són fruit del diàleg, de la negociació i el pacte. Les solucions federals, en definitiva. I és per això, entre d'altres motius, que els socialistes proposem un camí que culmina en un referèndum que cal guanyar tant a Catalunya com en el conjunt d'Espanya. És l'única forma de verificar si la proposta té el consens necessari aquí i allà. Però el referèndum sobre la reforma constitucional federal que proposem serà una de les darreres etapes d'aquesta via, sent la darrera el nou estatut o constitució catalana, fruit del pacte federal. I que ningú no se m'espanti: constitució tenen tots els estats dels Estats Units mexicans,

eh?; vull dir, que tampoc no es pensin..., perquè aquí, com amb els noms, de cop i volta algun fa un gran què, doncs, nosaltres, que hem llegit i viatjat, no en fem tant.

Però perquè aquesta solució sigui viable cal començar des d'ara un llarg camí que tanqui ferides, esmeni errors i obri perspectives per un diàleg polític de fons. I en aquest marc, president, vostè ens demana la nostra confiança. Ens demana la confiança perquè li permetem seguir un camí que només porta l'enfrontament i la divisió de la societat. Ens demana la confiança perquè li permetem seguir un camí que té com a horitzó trencar la legalitat i l'estat de dret, deixant les institucions catalanes fora de la llei. Ens demana la confiança perquè li permetem portar Catalunya a córrer el risc més gran des que tenim democràcia i autogovern. Ens demana la confiança perquè li permetem seguir una via unilateral que no porta enlloc. Ens demana la confiança per desconèixer el resultat de les darreres eleccions, les que vostès van dir que eren plebiscitàries fins al moment que van perdre el plebiscit.

Doncs, bé, si és per seguir aquests camins –i ho entendrà–, nosaltres no li podem fer confiança. Seria, per part nostra, una gravíssima incoherència i una greu irresponsabilitat, no ho farem. No li podem donar la nostra confiança perquè, com he dit i crec que vostè sap, no hi ha solució que no vingui per la via del diàleg, la negociació i el pacte. L'experiència de més de cent anys de catalanisme polític ens diu que sense diàleg, negociació i pacte mai no hi ha hagut cap avenç a Catalunya, ans al contrari, quan algú ha pensat que pot imposar una solució o una política concreta i aquesta no ha estat amplíssimament recolzada per la ciutadania, sempre ha acabat en desastre.

No li podem donar la nostra confiança perquè no hi ha vies unilaterals per resoldre el problema de reconeixement nacional que avui té Catalunya. No li podem donar la nostra confiança quan vostè vol seguir un camí que la majoria de catalans no volen seguir, tot i que pot ser que sí ho vulgui una majoria de diputats i diputades d'aquesta cambra. No li podem donar la nostra confiança quan la societat catalana es trenqui per la meitat perquè vostès tenen pressa en assolir uns objectius que no són compartits per la majoria dels catalans. No, president, per fer el que vostè ens diu que vol fer, no li podem donar la nostra confiança.

Senyor president, si vostè volgués la nostra confiança, sap, perfectament, que el camí i el full de ruta hauria de ser un altre. No li estic demanant que renunciï a les

seves conviccions, mai no ho faria, per respecte i com a demòcrata, de cap de les maneres. Però, per la mateixa raó que tots tenim en els nostres idearis i posicionaments polítics, uns objectius ideals que cerquem a llarg termini, però que, en canvi, sabem que prèviament n'hem d'assolir uns altres menys ambiciosos, jo li demano que vostè pensi en l'avui i en el demà de les necessitats de la societat catalana i no només en el futur ideal de la independència que vostè persegueix.

Quina hauria de ser, en la nostra opinió, aquesta opció? Primer pas: revertir la dinàmica de relacions conflictives entre els governs de Catalunya i d'Espanya. Vostè tindrà tot el nostre suport si aposta per resoldre, per la via de la negociació, els conflictes competencials pendents, per treballar els elements d'autogovern erosionats per la sentència del Tribunal Constitucional, que la mateixa sentència ja apunta que es podrien resoldre modificant lleis al Congrés, per exemple, la Llei orgànica del poder judicial; o la del règim local, per fer possible l'organització territorial pròpia en vegueries; la normativa dels organismes i institucions estatals, per impulsar la participació en ells de les comunitats autònomes, etcètera.

Tindrà tot el nostre suport si vol que aquesta cambra li doni suport per abordar els vint-i-tres temes plantejats ja pel president Mas al president Rajoy, que alguns d'ells, a més, ja venien d'antic. Tindrà tot el nostre suport si ens busca per temes com derogar la LOMCE, particularment, pel que fa a la ingerència que suposa en la política lingüística i educativa de la Generalitat; per aprovar una llei de llengües de l'Estat; per assegurar la presència de la llengua i la cultura catalanes a la UNESCO; per resoldre qüestions relatives a la memòria històrica, com l'anul·lació definitiva, total i absoluta del judici al president Companys. Sabem que molts d'aquests objectius són difícils i que s'han plantejat en el passat i no hem aconseguit resoldre'ls, però nosaltres seguim oferint la nostra col·laboració per fer-ho, si aquest és el camí que vostè volgués emprendre.

I, fins i tot, temes menors; jo me'n recordo la cara d'algun responsable polític ministerial socialista quan li vam ensenyar un disseny de matrícula amb un distintiu autonòmic –en aquella època, a més, no hi havia desfibril·ladors als despatxos–, però, em van dir que era impossible. Bé, són els que hi han ara a França, que no es distingeix per ser un estat europeu, diríem, dels més curosos amb la diversitat nacional o regional.

Segon pas: nosaltres voldríem que vostè decidís abandonar la idea d'inhibir-se davant la negociació d'un nou sistema de finançament. Estem dient..., bé, d'inhibir-se o de no prendre un paper protagonista –si vol, li matiso. Doncs, jo voldria que tingués, el meu president, un paper protagonista en això, perquè és el meu president. I, és veritat, hi ha un esforç excessiu imposat a les comunitats autònomes per reduir el dèficit, hauríem de negociar un quitament parcial del nostre deute, hauríem d'introduir el principi d'ordinalitat, hauríem d'impulsar els consorcis tributaris, des del nostre punt de vista. Però, això, ho ha de negociar vostè. Si vostè opta per l'altra via, aquests objectius –si no tots, la immensa majoria– quedaran de banda.

Fa uns dies el vicepresident es queixava del desigual repartiment del dèficit imposat pel ministre Montoro. Nosaltres també creiem que és un repartiment injust. Vostès poden optar per tenir el nostre suport a Catalunya i a Madrid per lluitar conjuntament contra aquest repartiment i per al nou finançament. També podem col·laborar per cercar aliances per la revisió de la política inversora que el PP ha aplicat al llarg dels darrers anys. I vull felicitar-lo, president, per la represa de les relacions amb la Generalitat Valenciana –vull felicitar-lo.

I tercer: efectivament, per nosaltres cal obrir la perspectiva d'un pacte federal a través de la reforma constitucional.

Senyor president, jo sóc conscient que el camí que proposo no és senzill i que fins i tot alguns poden preferir jugar a la ruleta russa, al tot o res. Però considero que tant l'immobilisme de Rajoy com la deriva unilateral de l'independentisme estan abocades al fracàs. I poden comportar finalment un xoc de trens en què tots hi sortirem perdent, posant en risc fins i tot la unitat civil del poble català i el funcionament del nostre autogovern.

Per això, i conscient del gran pes que Catalunya té a la política espanyola, crec que el catalanisme, amb les seves diverses expressions, no hauria d'inhibir-se en l'esforç per canviar de Govern a Espanya i substituir Mariano Rajoy com a president del Govern. Ho saben, ho he dit en altres entorns amb molta vehemència, avui ho dic amb el to més propi d'un debat parlamentari.

Jo estic convençut que una gran majoria de catalans i catalanes, més del 75 per cent, si prenem com a indicador el resultat de les darreres eleccions generals,

desitja un canvi en la presidència del Govern. I la qüestió és, o una de les qüestions és, si les forces que li donen suport a vostè i als partidaris del referèndum acordat seran capaços d'afavorir aquest canvi sense condicionar la investidura d'un nou president a la celebració d'un referèndum sobre la independència. Jo no els dic, ho repeteixo, que canviïn d'objectius polítics, ni que abandonin les seves reivindicacions, tan sols els demano que es plantegin col·laborar amb el canvi polític a Espanya, que no condicionin la investidura a l'obtenció d'un referèndum sobre la independència. Crec que tots hi sortiríem guanyant, crec que els catalans i les catalanes hi sortirien guanyant.

Senyor president, amb independència del resultat de la votació sobre la qüestió de confiança, nosaltres seguirem demanant el nostre, seguirem defensant el nostre projecte federal i la via del diàleg, la negociació i el pacte. Sabem, estem convençuts, que és l'única via raonable i possible per establir un marc en el qual es puguin resoldre d'una manera acordada mitjançant mecanismes coneguts, acceptats i respectats, els inevitables problemes que es produeixen quan conviuen diferents nivells de Govern, i la millor manera d'ordenar la convivència de diferents sentiments de pertinença o de diverses identitats nacionals.

Alertem, senyor president, que en els propers mesos es poden accentuar alguns elements que han caracteritzat la política catalana els darrers anys. Uns fulls de ruta en constant evolució, incapaços d'assolir els objectius que es proposen; una retòrica que amaga el fracàs i el temps perdut, i tal vegada un increment de la polarització o, fins i tot, en fi..., del neguit, la frustració i els elements que s'hi associen.

Potser augmentarà la pressió per estigmatitzar els que no combreguem amb el dogma processista. Els que no creiem en solucions miraculoses, els que fins i tot diem que els referèndums de la meitat més un poden no ser l'eina més adequada per resoldre el problema, i més després de veure algunes experiències ben recents, com la d'Escòcia o la del Brexit. «Meitat més un» és poc quan el que es vol és trencar. «Meitat més un» és insuficient quan es pretén resoldre un problema que afecta els sentiments d'identitat nacional que acostumen a estar molt barrejats. «Meitat més un» és insuficient per desfer lligams acumulats al llarg de segles.

En fi, jo sé que avui no els convenceré –no era, potser, la meva funció avui–, però sí que voldria dir-li, president, que nosaltres no abandonarem la nostra via ni ens

deixarem arrossegar per estratègies d'altres. Seguirem disposats a col·laborar amb allò que suposi una millora de l'autogovern i del finançament, però no acompanyarem estratègies rupturistes unilaterals que la majoria de catalans no volen, que estan condemnades al fracàs i que poden tenir conseqüències irreparables per al nostre autogovern i la unitat civil del nostre poble. I ho farem, entre altres coses, perquè ja hem patit prou els efectes de la polarització –els parlo com a força política– i els hem vist també en d'altres forces polítiques.

Els socialistes no volem afegir confusió a la situació ja prou convulsa del nostre panorama polític. Seguirem sense participar en manifestacions de les quals no compartim els objectius. No farem jocs de mans per no definir-nos, ni deixarem d'emetre opinions

Fitxer 8

i vots coherents amb el nostre plantejament, encara que això ens pugui portar a situacions incòmodes. I pot estar segur, senyor president, que pel bé de Catalunya seguirem alertant contra els riscos de divisió, els perills de dreceres que situïn les institucions catalanes fora de la legalitat o les falses promeses, que són garantia de futures frustracions. No ens perdonaríem mai haver callat les nostres raons per conveniència o per comoditat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Iceta. Per a respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, no em feia gaires il·lusions que avui vostè em fes confiança política. Crec que la personal ens la tenim, però política, evidentment, no me'n feia cap, d'il·lusió, però, tanmateix, ho hem d'intentar, fins i tot aquelles coses que a l'avançada són impossibles, les hem igualment d'intentar, que hi hagi confiança, que hi hagi pressupostos, encara que sabem que vostè no els votarà, però tindrem un debat de pressupostos, o que

pugui haver-hi un referèndum. Ja sabem que vostè no el votarà, però també és interessant que en puguem debatre, d'això. No hi ha línies vermelles a la democràcia. Per tant, que avui vostè no em faci la confiança, no vol dir, tanmateix, que d'aquest Parlament no en pugui sortir, o que jo no m'esforci, honestament, a guanyar-me la confiança.

Vostè té un concepte molt particular, que l'hi respecto però que no comparteixo, del que vol dir tenir legitimitat o no tenir-ne. I, en fi, no vull entrar en polèmica estèril, perquè crec que no val la pena, però li reiteraré el que ja he dit en altres ocasions, i ho faré tantes vegades com calgui. El sistema democràtic, una societat democràtica es basa *bàsicament* i fonamentalment en la decisió dels seus ciutadans, de la majoria.

Quan l'any 76 es recordava aquell crit de «llibertat, amnistia, estatut d'autonomia», es cridava una cosa il·legal, perquè no hi havia llibertat, perquè no hi havia amnistia i perquè no hi havia estatut d'autonomia, i es reclamava una cosa il·legal, i es reclamava al carrer, i, en conseqüència, què va passar? Quin era el capteniment democràtic dels polítics responsables, escollits per servir la gent? Doncs, fer cas del que deia la majoria, i després comprovar si aquella majoria, a través d'un estatut i una constitució referendades, estava d'acord o no amb aquelles decisions. Però no menystinguem, si us plau, ni banalitzem el que és la demanda de la gent. La gent és adulta. La gent, quan surt al carrer, cinc anys seguits, milions de persones, no mereix ser considerada d'un ramat adoctrinat i crèdul en una utopia impossible.

(Aplaudiments.)

Això admet no només la discrepància, sinó el combat legítim en contra d'això, i tant que sí! I s'ha de respectar. Però, si us plau, no banalitzis el que és un esforç persistent, acreditat –que a vostè, com a demòcrata, l'hauria d'admirar–, què ha fet aquest poble en aquests darrers anys per voler una cosa que ja l'any 76 volia una població que s'enfrontava a una legitimitat i una legalitat que no ho permetia, i que vol que la legalitat ho permeti. I quina és la feina dels diputats davant d'aquesta situació? Què hem de fer? A qui hem de fer cas? Hem de fer cas als de l'IBEX 35? Hem de fer cas als barons del nostre partit? Hem de fer cas als que estan «enxufats» als consells d'administració? Hem de fer cas als editorialistes interessats? Hem de fer cas a aquesta gent o hem de fer cas al que diu la gent,

amb tota la seva bondat, en una urna? Doncs, miri, jo sóc d'aquests segons –jo sóc d'aquests segons.

Em podrà titllar el que vulgui, però no em tregui, si us plau, legitimitat. En tot cas, discreparem sobre la bondat o no del projecte polític, però el meu és tan legítim com el seu. I el meu no crea més divisió que el que pot crear un debat sobre el federalisme, o és que tothom estarà d'acord amb el federalisme? O és que garanteix que el cent per cent dels catalans hi estaran d'acord i que aquí no hi haurà controvèrsia i no hi haurà divisió? Oi tant, que n'hi haurà! Hi haurà molta gent que no li agradarà gens el federalisme! Però, aleshores, no hi haurà confrontació, no hi haurà ruptura cívica, no hi haurà tot això que vostè diu que passarà pel simple fet de voler posar sobre el debat parlamentari el que és una demanda *real*, no fictícia, real de la gent. Siguem una mica seriosos per intentar empènyer, respondre, si re més no, a la voluntat de la gent d'aquest país.

És clar que ens preocupen les qüestions socials, les qüestions que afecten els ciutadans. És la primera preocupació. Per això decidim un projecte tan difícil –tan difícil–, amb algunes incerteses, que els admeto, com és intentar que aquest país sigui un estat independent. És clar que sí. Per què es pensa que ho fem? Per als ciutadans. Perquè, amb les mesures que tenim ara, li he recordat una frase del senyor Maragall de fa dotze anys, en què hi havia una benintencionada esperança que el canvi polític que s'albirava aleshores –president Zapatero, per cert– pogués provocar això que vostè acaba de reiterar dotze anys després aquí. Què ha passat en aquests dotze anys? Que hem anat enrere. I no és que hi hagués dotze anys un furor independentista, que diguem, no hi era. Ni és que quan el Partit Popular va començar a recollir les firmes contra l'Estatut ho fes en contra d'un moviment independentista, que no ho era.

Per tant, és clar que ens preocupa la gent. Tant ens preocupa que, fixi's, parlant de les escoles bressol a Catalunya, vostè ha citat abans un informe de la Fundació Rafael Campalans i que era molt rigorós; segur que ho és, s'ha oblidat de dir que és una fundació vinculada al seu partit. Jo li citaré un informe d'una altra fundació, que no està vinculada al meu partit ni al seu, que és la Jaume Bofill. Quina és l'evolució de la cobertura a l'escola bressol a Catalunya del 98, diguem-ne, fins al 2015? Miri, el 2008-2009, període en què el seu partit tenia la responsabilitat de l'educació, la taxa de cobertura era del 41,5; el 2014-2015 va ser del 44,2. Més

taxa de cobertura en el darrer Govern, aquest de les retallades, de la dreta, etcètera, que en aquell Govern del tripartit. Són dades, no del Govern, no d'una fundació de part, d'una fundació que crec que s'ha guanyat la credibilitat a l'hora de parlar d'educació en aquest país.

Però li diré més coses. Ja més recentment, la taxa de graduació a l'ESO ha passat al 88 per cent el curs passat. Hem passat de 120, diguem-ne, nombre de centres que estaven totalment en mòduls prefabricats, de 120 el curs 2008-2009, el mateix curs que jo li citava abans, a 86 en el 16-17, 120 a 86. Això és anar endavant o anar enrere, en el tema dels mòduls prefabricats? Hem incorporat 140 docents més per a l'educació inclusiva. Hem prioritzat els centres d'alta complexitat amb 400 docents més. Hem fet sis escoles, dos instituts, dos instituts escola de nova creació. I hem obert 9 edificis de nova construcció, 5 rehabilitacions i 338 actuacions de millora. Tot això –tot això– perquè, com que la setmana que ve en tindrem oportunitat d'entrar-hi en detall, almenys li permeti revisar una mica aquesta afirmació que a nosaltres no ens preocupa res més que la independència, o que la quimera, o que no som sensibles al patiment dels nostres ciutadans.

Ras i curt, amb relació a les qüestions que afecten la gent més desafavorida i el perquè no podem servir-los adequadament. Si vol, no li parlaré de pressupost, si vol..., però vostè m'haurà d'admetre que alguna cosa influeix, en un govern, tenir pressupost o no per poder desplegar bé el seu full de ruta en els compromisos socials. Segur que sí que m'ho admet, això; tenir pressupost o no, no és el mateix, d'acord?

Li diré alguna cosa perquè vegi –perquè vegi– que no és només la necessitat de tenir més recursos a disposició dels desafavorits, sinó el combat que estem lliurant des de fa anys –ho va fer el Govern tripartit, ho va fer el Govern del president Mas, ho fa aquest Govern– perquè l'Estat compleixi amb els seus compromisos, perquè els seus incompliments afecten directament la gent més vulnerable.

Fixi's, abans m'hi he referit amb el finançament de la Llei de la dependència, que ha passat del 50 per cent teòric al 18 per cent real, i que la resta l'assumeix la Generalitat. Entre el 2012 i el 2015, Catalunya ha deixat de percebre 336 milions d'euros per finançar la Llei de la dependència, cosa que equivaldria a incrementar a divuit mil, de fet, més de divuit mil places residencials.

Entre el 2010 i el 2015 el Govern espanyol ha reduït el finançament destinat a polítiques socials en un 92 per cent. I li diré alguns exemples concrets: prestació bàsica de serveis socials, reducció 71,6 per cent; maltractament infantil – maltractament infantil–, la reducció és del cent per cent; inversió social integral per al poble gitano, 61,5 per cent menys; Pla d'acció per a persones amb discapacitats, reducció del 100 per cent; assistència a les víctimes de violència de gènere, reducció menor en aquest cas, però reducció del 15,3 per cent; Pla nacional de drogues, menys 60,3 per cent; Fons d'acollida d'integració als immigrants, el 100 per cent de retallada; gestió de pensions no contributives, menys 95,4 per cent –ho repeteixo: gestió de pensions no contributives, que justament afecta una capa de la població molt vulnerable, menys 95,4 per cent; menors immigrants no acompanyats, reducció del 100 per cent.

Li puc recordar també la destinació del 0,7 per cent de l'IRPF, i li recordo el 0,7 perquè justament en aquest cas és on hi ha acumulades, sentència rere sentència del Tribunal Constitucional, aquell tribunal que només hem d'obeir alguns, sentències del Tribunal Constitucional que diu que aquesta és una decisió[#] que s'ha de fer a Catalunya, i la no-gestió representa que Catalunya ha deixat de percebre 56 milions d'euros en els darrers tres anys, que hem pagat els catalans, no, no que paguen..., que hem pagat els catalans, que hem marcat a la creueta i que no vénen aquí per a la gestió de projectes socials, perquè hi ha la norma que diu que només hi poden accedir aquelles entitats que tinguin projectes, programes d'abast estatal.

Això és una realitat, això no és una opinió; una realitat de tots aquests anys de concòrdia, de pacte, de nous estatuts, de donar suports a un govern, a un altre, d'esperar, d'esperar que les coses miraculosament, per alguna raó que se'ns escapa, puguin arribar a canviar, i aleshores sí, això que diu vostè, i que té tot el..., en fi, li agraeixo que ho digui, que Catalunya és, ha estat i serà una nació, pugui ser reconegut com a tal, sobretot en què?, no en la literatura, en els fets, en la pràctica. I això no ha passat. I no hi ha cap reforma constitucional a sobre la taula..., és més, jo he preguntat directament a tots els líders polítics, si estaven disposats al reconeixement de Catalunya com a nació. Ningú que ho hagi dit. Per tant, vostè està proposant també un impossible. Però, en canvi, fa bé de no

renunciar-hi, i li ho agraeixo molt, i a més està en la coherència i en la tradició del socialisme català.

Per tant, no digui que, en fi, ens hem de cenyir només a aquelles qüestions que ja sabem, d'entrada, que hi estaran d'acord. Home, així..., vaja, no és una negociació, és una rendició en tota regla.

Sobre el pressupost, bé, un comentari que espero que..., segur que no ha volgut dir això, però que sigui una festa a la qual no s'hi ha convidat..., home, el pressupost no és una festa, que no cal que un diputat electe al Parlament de Catalunya esperi ser invitat per participar-hi, és la seva obligació, eh? I, per tant, si d'alguna manera aquesta és l'excusa per la qual el seu grup va decidir que no havia de pedalar a favor del pressupost, doncs, miri, ja ho arreglarem, farem una invitació formal i es podrà sentir invitat. Però jo crec que quan un s'asseu en aquesta cambra, quan arriba a ocupar un escó, se sent concernit en tot allò que fa el Govern, l'oposició i ha d'estar actuant en conseqüència, no esperar que, diguem-ne, que li posem catifa vermella perquè vingui a negociar uns pressupostos que, hi insisteixo, és la nostra obligació de fer.

És clar que té problemes el referèndum, no els vaig pas ocultar ahir, els sabem perfectament; clar que els té. I aquí segurament hi ha la negativa d'una part de l'Estat, perquè saben que és difícil, a veure si així ens en desdiem, però no ens en desdirem –no ens en desdirem.

I sobre quina és la percepció que tenen algunes veus sobre el referèndum, deixi'm dir-li, ja que vostè ha citat el senyor Requejo, el que realment..., la realitat de la seva declaració, per contextualitzar-la en el context real, no fos cas que algú pensés que quan vostè ha llegit aquelles declaracions volgués fer creure que el senyor Requejo deia una cosa diferent. Diu: «Miri, la democràcia...», de manera, diu, que «si no pots fer un referèndum previ de caràcter pactat, com els del Canadà i del Regne Unit, has d'actuar d'una altra manera; primer has de procedir a una proclamació de la independència» –està d'acord, amb això, senyor Iceta?– «quan estiguis preparat per poder aguantar-la i desenvolupar-la» –estructures d'estat, preparació de les lleis adequades–, «i després pots optar per un referèndum de convalidació o directament per unes eleccions constituents», que és exactament el que jo vaig dir ahir, senyor Iceta. *(Aplaudiments.)* «Preparats, estructures d'estat, paquet legislatiu i referèndum.» I no ens desdiem del que és una línia de consens,

també en el món de la gent que observa des de l'acadèmia, el que pot representar fer un referèndum.

Fitxer 9

Vostè, que diu: «Hem de ser capaços de sumar; de sumar i de posar més gent.» Home, jo li llegiré algunes dades del CEO sobre allà on es concita el major nombre de gent; però, em pot dir exactament, la proposta federal, a qui suma?

Vostè ha dit... –ha fet una pregunta, però que ja està contestada–, diu: «M'agradaria molt saber quin suport social té el federalisme.» Però si l'hem vist; l'hem vist el 27 de setembre; l'hem vist elecció rere elecció; no, no; no s'escapi d'aquesta anàlisi. O no compta el que voten els ciutadans de Catalunya i només compta quan –aquell dia sí– surti majoritari? Aquell dia el poble català vol ser federal.

El federalisme ha estat proposat amb tota legitimitat, és una proposta tan legítima com la independència, o com l'autonomisme, o com el regionalisme; no és menys legítima, per descomptat que no. I vostès l'han proposat, i els respecto absolutament que continuïn proposant la proposta federal; però ha passat per les urnes, i no és que no hagi guanyat, és que ha anat perdent suports. I allà on l'han anat predicant –País Basc, Galícia, recentment– no és que hagin guanyat adeptes, no és que hagin afegit més gent a l'entorn, no han generat aquesta cohesió que vostè diu que s'hauria de donar.

En canvi, on es dona la cohesió en aquest país? I no són dades de partit, del Centre d'Estudis d'Opinió. Quan pregunta –darrera enquesta... (*Veus de fons.*) No, no; no és un..., és un Centre d'Estudis d'Opinió, que quan els convé a vostès el fan servir per les dades que no són favorables al Govern. I no es fan estudis d'opinió – que, a més a més, són fets amb criteris científics i solvents i transparents– per complaure; no. Moltes vegades ha dit una dada..., per exemple, el 2006, sap què deia? Que només un 13,9 per cent de catalans volia un estat independent. En canvi, ara resulta que els favorables és un 47,7 contra el 42,4 que no ho vol. Però sap on hi ha el gruix de la gent d'aquest país que es posa d'acord? Diu: «Els diputats han d'obeir en tot moment la voluntat del poble?», pregunta. D'acord o

molt d'acord: 82 per cent; en desacord: 6,4 per cent. Diu: «I en el cas que es fes un referèndum a Catalunya per decidir si es converteix en un nou estat d'Europa, vostè acceptaria o no acceptaria el resultat final, fos quin fos aquest?» Fixi's, eh?, no diu «referèndum acordat amb l'Estat» o «referèndum unilateral», «un referèndum». Doncs, miri, sí n'acceptaria el resultat un 87,6 per cent de la gent. És una minoria, això, o és una majoria? És una immensa majoria.

En aquest país, més enllà de les fronteres dels partits polítics, hi ha un gran consens ciutadà, perquè és un país *demòcrata*, en què la gent vol votar, i vol votar coses diverses, vol votar «sí» o vol votar «no». (*Aplaudiments.*) I tant és català el que vota «sí», com el que vota «no», com el que no va a votar. No és un referèndum per fer diferències, és un referèndum per expressar opinions legítimes, i en aquest sentit, ja li dic jo, i, a més a més, quan en aquest Parlament s'ha votat també la possibilitat de demanar un referèndum acordat ja ha vist que era una amplíssima majoria.

Per tant, no és un tema de majories o no. Què m'està dient?, que si fóssim el 60 per cent els ciutadans que han votat en unes eleccions al Parlament de Catalunya per la independència vostè estaria d'acord que Catalunya fos un estat independent? Estaria d'acord el sistema polític espanyol a respectar una aclaparadora majoria de catalans que hagin votat això? Sí o no? Doncs, no. Per tant, no és un tema només de majories o no; és un tema de si es vol o no respectar la decisió del poble de Catalunya.

En fi, vostè diu que..., parla del diàleg, de la negociació del pacte. És evident que hi estic d'acord; però, és clar, vostè..., si l'altra part no vol pactar què fem? Tornar a dir que volem, diguem-ne, dialogar, negociar i pactar? Molt bé. I si l'altra part no vol dialogar, negociar i pactar, li ho tornem a dir? Quantes vegades més ho hem de tornar a dir? Perquè vostè el que..., al que ens aboca la seva lògica és a l'empat infinit, i estem farts d'empatar.

No n'hi prou –no n'hi ha prou– de voler dir que cal negociar, dialogar i pactar; s'ha de dialogar, negociar i pactar. I nosaltres estem aquí per fer-ho possible i no ens mourem d'aquí. Ho podem fer de moltes maneres, amb molt èmfasi, amb diversos aliats, però no ens mourem d'aquesta idea. I d'alguna manera quan la legislatura culmini vostè podrà trobar respostes a algunes de les qüestions que li preocupen,

que vostè pensa que no serem capaços de fer, i que aquest Govern treballa perquè sigui absolutament possible de fer-ho.

Finalment, diu... Vostès no abandonaran la seva via ni es deixaran arrossegar pels altres. Ho trobo molt bé. I nosaltres sí? Nosaltres sí que hem d'abandonar la nostra via? Nosaltres ens hem de deixar arrossegar pels altres? Nosaltres sí que hem de renunciar a les conviccions...?, no a les conviccions, a una cosa més pragmàtica però molt important, el compromís electoral amb la gent; per mi és important, això. Per mi és molt important. El compromís electoral amb la gent, per mi, compta. Hem de renunciar a això per abraçar una proposta política que no ha obtingut, ni de llarg, el suport de la majoria, ni aquí, ni a Espanya, ni allà on s'ha proposat?, enlloc? Per què ho hauríem de fer?

Jo no li demano que vostè ho faci. Jo no li demano que es converteixi en un independentista i no li ho retrec, a més a més. Ho trobo perfectament legítim i es pot treballar amb tothom, des de qualsevol posició; però no ens demani a nosaltres que abandonem –que abandonem– el que és un compromís, que em sembla que hem dedicat molts esforços i molta honestedat que sigui clar i transparent. No ens podran acusar a ningú d'enganyar. No ens podrà acusar, ningú, de traïr el mandat de les urnes i ningú ens podrà acusar, encara menys, d'estar disposats a perdre la credibilitat a canvi de mantenir l'*statu quo*.

Moltíssimes gràcies, senyor Iceta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, president. Té la paraula el senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable senyor president, han sortit moltes coses a la seva intervenció; deixi'm que comenci per una que probablement és, diríem, menor en el context d'aquest debat, però que té importància, que és el tema de les escoles bressol. Vostè parla de l'estudi de la Fundació Bofill –estudi important–, però, llavors, s'ha de llegir tot i s'ha de veure d'on surten les dades. Per què hi ha hagut un increment tan gran de places d'escoles bressol? Perquè el Govern catalanista i d'esquerres va impulsar l'aprovació d'una llei per la qual es

creaven trenta mil places d'escoles bressol. (*Aplaudiments.*) I, informe o no informe, la inversió en aquest tema continguda en els pressupostos, va passar de 147 milions d'euros el 2009, a 71 i mig el 2013 i 0 al pressupost de 2015. I això, en fi, no sé..., Fundació Jaume Bofill.

Una altra qüestió: jo, a vegades, ja... No és la primera vegada que m'hi trobo: si vostè vol contestar coses que jo no he dit, doncs, em sembla bé; com a recurs retòric, normalment, funciona, però m'ha escoltat a mi, mai, banalitzar les manifestacions de la diada? M'ha escoltat a mi, mai, dir que no s'ha de tenir en compte la veu dels manifestants? No.

I quan jo li parlo de legitimitat..., escolti'm, van ser vostès els que van decidir que les darreres eleccions eren un plebiscit. Vostès... Imagini's que estem en un país – fins i tot, un país europeu, però segurament de qualsevol continent–, el Govern llença una iniciativa; diu: «Com no ens deixen fer un plebiscit, farem unes eleccions que funcionin com a plebiscit.» El perd i, llavors, segueix com si no l'hagués perdut. Això no s'entén, no s'entén gaire.

I per això parlava, jo, de legitimitat. No la legitimitat del president, no la legitimitat del Govern, no la legitimitat de la majoria parlamentària: la legitimitat de l'objectiu. I jo seguiré dient –perquè crec que és així– que vostès estan perseguint un objectiu darrere del qual no hi ha una majoria dels catalans. I vostè em dirà: «Fa trampes, perquè no hem tingut mecanisme, diríem, objectiu, científic, potent, democràticament acceptat per avalar-ho.» Sí, però és que els que van dir que les eleccions eren plebiscitàries eren vostès. Jo ja vaig dir, des del principi, que no servien per a això –ui!, i quines crítiques–, però, fet el plebiscit, es perd. I, per tant, un dels principals problemes que hi ha és precisament que jo crec que no hi ha una majoria al darrere. No vol dir que no hi hagi molta gent. No vol dir que sigui l'objectiu pel qual pot haver-hi més gent que en altres objectius; però no la majoria i, això, ho vam veure.

Més coses. Jo no he dit que vostès no es preocupin d'altres coses, només faltaria. Però és que aquest és el debat sobre la qüestió de confiança i, per tant, sobre el full de ruta. I, escolti'm, vostès van decidir negociar els pressupostos només amb la CUP, la CUP els va fallar i no els van poder aprovar. Però, en canvi, després, s'encaparren a fer a la resta també responsables. Però vull entrar a la veritat del que crec que vostè vol dir: és molt difícil que el Partit Socialista avaluï uns

pressupostos d'un govern que té un full de ruta diametralment oposat al nostre. Té tota la raó, president; però no deixa de ser que després no ens critiqui que no vam aprovar uns pressupostos per als quals vostès..., ni una trucada de telèfon, ni mitja reunió. Reconeixent-li, president, que seria molt difícil que haguessin obtingut aquest suport, perquè aquests pressupostos tenen la lògica d'un govern que, l'objectiu polític, no el compartim.

Ha estat molta estona dient que Mariano Rajoy és dolent. Jo vaig perdre veu dient-lo, l'altre dia; vull dir que no..., no li diré. Ara, ens hem d'instal·lar amb l'empat infinit? No. No. Ara, hem de saltar-nos la llei? Tampoc. El cito a vostè; vostè citava una pregunta meua en el debat d'investidura i deia: «Hem previst els costos de situar les institucions catalanes fora de la llei?» Diu: «És que no les situarem fora de la llei, senyor Iceta; no hi haurà mai aquest Parlament fora de la llei, no ho estarà mai.» Però si ja li han dit unes quantes vegades, li ho ha dit qui li ho pot dir en un estat de dret, com l'Estat espanyol del qual Catalunya encara, si vol, forma part, el Tribunal Constitucional, que és qui diu si vostè està o no està fora de la llei. I jo me n'alegro perquè, home, potser no ha tingut a veure gens el Tribunal Constitucional, però la desaparició de l'assemblea constituent..., jo crec que, en fi, contribueix a aclarir el debat.

Vostè em diu..., l'entrevista del doctor Requejo jo la vaig llegir sencera i efectivament també diu això que diu vostè; però, escolti'm, RUI sí o RUI no. Crec que el RUI és una idea molt desencertada, tant des del punt de vista de contingut polític i jurídic com des del punt de vista estratègic; bàsicament, per tres motius. En primer lloc, perquè té un problema de legalitat, facticitat. És a dir, que com és il·legal... –ho diu en Requejo, eh?, no, no; no ho diu el Tribunal Constitucional–, diu, com és il·legal, diu, probablement aquesta vegada el Govern espanyol optarà per no deixar-lo fer; perquè, a diferència del 9-N ara hi ha una nova llei del Tribunal Constitucional que permet actuar contra tot allò relacionat amb el procés de manera directa.

I, en segon lloc, el RUI té un problema de legitimitat. Diu, previsiblement hi hauria una participació baixa, perquè els votants del «no», no anirien a votar i tornaríem a estar en una situació semblant a la del 9-N. Una participació del 30, 40 per cent no legitimaria gens el resultat ni a escala internacional, ni amb Catalunya.

Diu, i en tercer lloc, el RUI divideix el moviment independentista. Quan se li..., li burxen, perquè els periodistes estan a favor del RUI clarament en aquest mitjà i ell segueix i diu: «Trobo que és una proposta de polítics adolescents dirigida a acostar els independentistes impacients, que són una minoria a la societat catalana.» I efectivament, després fa la cita que vostè ha llegit, que per cert la proclamació de la independència, això no em va quedar clar quan es fa, perquè vostè diu: «Estem complint fil per randa», o sigui, com es diu amb bon català a *rajatabla* «el que ens vam comprometre.» Bé, al que es van comprometre era això? Perquè aquí sí que tenim una declaració d'independència abans de les eleccions, abans de la constitució, del referèndum. No li ho retrec; senzillament constato que l'evolució del full de ruta, doncs, a vegades sembla les cotitzacions de l'IBEX i es belluga i es mou.

Ara, té dret el Parlament de Catalunya a exigir-li un full de ruta clar i que agunti més d'una setmana sense variacions? Jo crec que sí i per això, president, quan li demanem precisions no ho fem per fer-li, com deia la meva àvia la «clusqui», eh?, la «clusqui», fer-li el burxó, per incomodar-lo –per fer-li la «clusqui», deia ella–, doncs, no, no ho fem per això. Ho fem perquè volem saber a què atènyer-nos i perquè alguns estem molt preocupats, i disculpi que li torni a dir, perquè vostè s'encaparra amb un objectiu pel qual no té una majoria ciutadana contrastada al darrere i, a més, perquè especula, apunta a la possibilitat que algunes etapes d'aquest procés se situïn fora de la llei.

I llavors nosaltres no ens cansarem de dir-ho; vostè té dret a moltíssimes coses però com a governant electe democràticament amb unes institucions regulades per un marc legal, el que no pot és incomplir-lo. Jo ho sento, ja m'agradaria no haver-li de dir, perquè voldria dir, doncs, que l'he convençut o que, en fi, ja estem en una altra pantalla.

El debat sobre la gestió del Govern el farem en el debat d'orientació política general, però jo crec que avui, que molts ciutadans estaran una mica atents, jo el que voldria és que els quedés un missatge clar per part del Grup Socialista. Nosaltres no compartim el seu objectiu i per això no li donem

suport. Assenyalem riscos evidents d'aquest full de ruta, perquè després poden venir conseqüències que ningú diu voler, però al final algunes són inevitables si un Govern, unes institucions s'entesten a sortir fora de la llei.

És veritat que les alternatives no són més senzilles. Vostè..., em sembla que en un moment determinat se li ha anat l'expressió, i diu: «Això que vostès demanen també és impossible.» Bé, potser també és molt difícil. No posem «impossible». Jo crec que les vies per reformar la Constitució espanyola existeixen, el que pot no haver-hi són les majories. És una altra cosa. Però les vies hi són. En canvi, qui vol posar vies allà on no hi són, té no només dificultats enormes, sinó que pot causar als trens uns accidents irreparables.

I és això el que nosaltres ens encaparrarem a dir. Ho diem des de conviccions catalanistes i patriòtiques. Ho fem no només en defensa de la gent que ens vota, sinó de tots els catalans. Això no vol dir que tinguem la raó, com tampoc pot necessàriament voler dir que la té vostè. Però, prudència, jo crec que se n'ha de tenir. Mesura, mai no s'ha de perdre. Respecte, ens el tenim. Confiança personal, cap motiu per no tenir-la, president. Però profunda desconfiança política –profunda. I no és un tema, lògicament, personal. És un tema que quan no es comparteixen objectius, quan es considera que els mitjans per assolir-los són altament arriscats, tenim l'obligació de dir-ho, assenyalar-ho, efectivament, amb el millor dels tons que un pugui imaginar, però no amb una menor fermesa.

Nosaltres representem els nostres electors, però també el conjunt dels ciutadans. Creiem que aquest és un mal camí, creiem que les presses són males conselleres, creiem que no es poden fer acords posant sobre la taula ultimàtums. Sabem que a vegades amb qui volem acordar no ho vol, però no proporcionem la millor de les excuses, perquè estiguem tots plegats instal·lats en un empat impossible o infinit, i, a més, correm el risc d'esllavissament i de descarrilament, que seria molt negatiu, no només per als que el protagonitzen, no només per als que segueixen, sinó per a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Iceta. Té la paraula el president. *(Veus de fons.)* No?

Els grups parlamentaris m'han demanat que aturem la sessió plenària durant cinc minuts. Per tant, fem una aturada de cinc minuts.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...